

Sygn. akt II Ca 1133/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Czernecka
Sędziowie:	SO Anna Nowak (sprawozdawca)
Protokolant:	SR (del.) Anna Kruszewska (...)

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2016 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. R.

przeciwko (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt I C 1415/14/S

1. oddala apelację;
2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 2400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Anna Nowak	SSO Joanna Czernecka	SR (del.) Anna Kruszewska
----------------	----------------------	---------------------------

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 września 2016 roku.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy oddalił powództwo B. R. o zapłatę kwoty 13.451 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od strony pozwanej (...)

Sąd I instancji ustalił następujący stan faktyczny: W dniu 5 marca 2012 roku (...)zawarło z powódką B. R. porozumienie o współpracy, na mocy którego powódka jako wolontariusz zobowiązała się wykonać świadczenie pomocy przy inwentaryzacji zbiorów w okresie od (...)do (...). W dniu 30 września 2012 roku (...) zawarło z powódką B. R. porozumienie o współpracy - aneks, na mocy którego powódka jako wolontariusz zobowiązała się wykonać świadczenie pomocy przy inwentaryzacji zbiorów w okresie od (...) do(...). W dniu 12 sierpnia 2013 roku powódka

złożyła podanie o przyjęcie do pracy. W odpowiedzi dyrektor (...) informował powódkę, iż nie ma zapotrzebowania na jej pracę. W dniu 2 września 2013 roku powódka B. R. zawarła ze stroną pozwaną (...) umowę zlecenia, na mocy której zobowiązała się jako zleceniobiorca świadczyć usługi polegające na pracy w zespole spisowym dla przeprowadzenia spisu z natury zbiorów muzealnych i archiwalnych. Umowa została zawarta na czas określony do dnia 31 października 2013 roku (§ 2 ust. 2 umowy). W dniu 1 listopada 2013 roku powódka B. R. zawarła ze stroną pozwaną (...) kolejną umowę zlecenia, na mocy której zobowiązała się jako zleceniobiorca świadczyć czynności i usługi polegające na porządkowaniu i opracowaniu dwóch depozytów. Umowa została zawarta na czas określony do dnia 31 grudnia 2013 roku (§ 2 ust. 2 umowy). W dniu 20 stycznia 2014 roku powódka B. R. i strona pozwana (...) zawarli ugodę, na mocy której zgodnie oświadczyli, iż w okresie od (...) do (...) oraz od (...) do (...) łączyła ich umowa o świadczenie usług: sporządzenia kart inwentarzowych (...). A. S., nanoszenia numerów inwentarzowych na dokumentację fotograficzną (...). A. S. oraz dyżurowania na ekspozycji w kwietniu, czerwcu i lipcu 2013 roku. Za wykonanie przedmiotowych usług na rzecz (...) strony ugody ustaliły wynagrodzenie łącznie w kwocie brutto 6.000 złotych. Ugoda miała kompleksowo uregulować sprawę kwot żądanych przez powódkę od (...) i zakończyć współpracę oraz wszelkie rozliczenia między stronami. Powódka przeczytała ugodę i zgodziła się, że ugoda załatwia sprawę jej roszczeń kompleksowo. Pismem z dnia 23 stycznia 2014 roku powódka zwróciła się do (...) o wypłatę wynagrodzenia za miesiąc sierpień 2013 roku w kwocie 2.000 złotych brutto. W odpowiedzi na powyższe pismo (...) poinformował powódkę, iż świadczyła ona usługi na rzecz muzeum na podstawie zawieranych na bieżąco umów o świadczenie usług, które zostały rozliczone, czego dowodem jest zawarta ugoda. W kolejnych pismach kierowanych do (...) powódka podawała, iż świadczyła określone prace na rzecz muzeum również w miesiącu sierpniu 2013 roku. W odpowiedzi (...) poinformował powódkę, iż jeśli istotnie tak było, to nastąpiło to bez wiedzy i akceptacji dyrekcji (...). Pismem z dnia 5 marca 2014 roku powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 2.000 złotych brutto tytułem wynagrodzenia za miesiąc sierpień 2013 roku z wyliczonym (...) i zaliczką do (...) oraz ustawowymi odsetkami liczonymi od 1 września 2013 roku do dnia zapłaty. Decyzją z dnia (...) roku powódka B. R. została uznana za osobę bezrobotną z dniem (...). Wobec powódki orzeczono umiarkowany stopień niepełnosprawności od dnia 17 grudnia 2013 roku. Powódka sporządzała sprawozdania za prac wykonywanych na zlecenie (...). Powódka przedstawiła sprawozdania za okres lipiec 2013 – wrzesień 2013, które zostały podpisane wyłącznie przez nią. Powódka została poinformowana, że dyrektor nie będzie przedłużał ani zawierał nowych umów. Powódka przychodziła do pracy, pomimo że dyrektor poinformował ją, iż nie ma dla niej pracy. W sierpniu 2013 roku powódka była kilka razy w muzeum. Strona pozwana nie zawarła z powódką umowy o świadczenie usług w sierpniu 2013 roku. Powódka została uwzględniona w wykazie zadań w okresie od 16 sierpnia 2013 roku do 6 września 2013 roku – jej nazwisko pojawiło się w jednym miejscu w nawiasie pod nazwiskiem „P. R.”. (...) decyzją z dnia (...) odmówił powódce przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem powódka udowodniła jedynie 7 miesięcy i 29 dni okresów składkowych w czasie od 1 stycznia 2013 roku do 31 marca 2013 roku, od 2 maja 2013 roku do 31 maja 2013 roku i od 2 września 2013 roku do 31 grudnia 2013 roku. Przed tutejszym Sądem toczyło się postępowanie z wniosku B. R. o zawezwanie strony pozwanej do próby ugodowej i zapłaty kwoty 823,60 zł. Do ugody nie doszło.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków, a ponadto na podstawie dowodów z dokumentów. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. J., L. K., J. S., S. S. i J. M. (1), albowiem depozycje tych osób były logiczne i spójne, a ponadto korespondowały wzajemnie ze sobą i z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Świadkowie szczerze przedstawili okoliczności dotyczące współpracy stron postępowania oraz tego, że muzeum nie zlecało powódce usług w sierpniu 2013 roku. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków P. M., A. R. albowiem były one spójne i przekonujące. Zeznania powódki zostały przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia tylko w takim zakresie, w jakim korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, tworząc spójną całość. Nie istniały natomiast żadne dowody potwierdzające fakty podane przez powódkę odnośnie do istnienia po stronie powódki zobowiązania do świadczenia usług na rzecz (...) sierpniu 2013 roku. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, albowiem nie budziły one zastrzeżeń co do prawdziwości, jak i autentyczności, a żadna ze stron ich nie podważała. Dokumenty te były miarodajne dla ustaleń faktycznych. Ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd oparł się również dowodzie z dokumentów urzędowych. Ich treść i forma nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości stron, nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważałyby wiarygodność tej kategorii dowodu i godziły w ich moc

dowodową od strony materialnej czy formalnej. Dokumenty urzędowe stanowił zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.).

Sąd pominął dowód z zeznań świadków A. P. i U. S., albowiem były one nieprzydatne dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Odnosnie do żądania wynagrodzenia za sierpień 2013 r. Sąd uznał, iż powódka nie miała podstaw, aby żądać tej należności. Niezależnie od konfliktu pomiędzy stronami, który z pewnością rzutował na wiele stanowisk i oświadczeń zaprezentowanych w toku postępowania, Sąd naczelne znaczenie przypisał ugodzie zawartej przez strony w dniu 20 stycznia 2014 roku. Zdaniem Sądu, powoływanie się przez powódkę na to, że ugoda nie dotyczyła wynagrodzenia za sierpień 2013 r. i wobec tego nie wyłączała możliwości dochodzenia roszczenia za ten okres, nie znajdowało potwierdzenia w ustalonym stanie faktycznym. Niezależnie od przyczyn sporu między stronami, jego intensywności oraz przebiegu - doszło do dobrowolnego podpisania ugody przez każdą ze stron. Ugoda została zawarta po ostatecznym zakończeniu współpracy powódki z (...). Wydźwięk tych zdarzeń, okoliczności zawarcia ugody oraz jej ostateczna treść wskazywały, że ugoda miała kompleksowo uregulować i zakończyć rozliczenia pomiędzy stronami. Nieujęcie sierpnia 2013 roku w treści przedmiotowej ugody nie stanowiło o jej brakach w zakresie ostatecznych ustaleń stron. Postanowienia ugody mające wyczerpać wszelkie roszczenia pomiędzy stronami dotyczą całościowo wszelkich prac powódki przy opracowaniu (...)A. S. i dyżurów w (...). Powódka, prezentując twierdzenia o istnieniu zobowiązania świadczenia usług w sierpniu 2013 roku, nie udowodniła swoich twierdzeń, pomimo że na niej w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu wynikający z art. 6 k.c.

Żądanie zadośćuczynienia za krzywdę Sąd również uznał za bezzasadne. Powódka nie wykazała zaistnienia zdarzenia powodującego krzywdę oraz związku przyczynowego między takim zdarzeniem (zdarzeniami) a pogorszeniem jej stanu zdrowia. Powoływanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu nie można było logicznie i pewnie powiązać ze świadczeniem usług na rzecz muzeum.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodziła się powódka zaskarżając go w całości i wnosząc o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 13451 zł z odsetkami oraz zwrotu kosztów przejazdu w kwocie 187,20 zł.

Apelacja zarzucała, że:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż:
 - a) strona pozwana wykazała, że za okres objęty ugodą strona pozwana uiściła wszystkie niezbędne składki do ZUS,
 - b) powódka blokowała bibliotekę na początku 2014 roku,
 - c) nieustalenie, że uszczerbek na zdrowiu był spowodowany bezwzględnym, nieetycznym i niegodnym zachowaniem dyrektora strony pozwanej,
- 2) błędne ustalenia faktyczne co do przebiegu rozmowy z dnia 12 sierpnia 2013 roku pomiędzy powódką a dyrektorem strony pozwanej,
- 3) błędne ustalenia dotyczące zawartej pomiędzy stronami ugody z dnia 20 stycznia 2014 roku, a w szczególności przyjęcie, że ugoda ta miała kompleksowo uregulować wszystkie rozliczenia pomiędzy stronami;
- 4) błędną oceną dowodu z zeznań świadka J. M. (1),
- 5) bezpodstawne pominięcie dowodu z decyzji (...) z dnia (...),
- 6) błędną ocenę sprawozdań miesięcznych składanych przez powódkę,
- 7) pominięcie w uzasadnieniu treści pisma P. M. z dnia 27 września 2013 roku,

8) błędne ustalenia faktyczne przez ustalenie, że „Powódka przychodziła do pracy, pomimo że dyrektor poinformował ją, iż nie ma dla niej pracy. W sierpniu 2013 roku powódka była kilka razy w muzeum”, poprzez przyjęcie, że zdanie 1 dotyczy sierpnia 2013 roku a nie stycznia 2014 roku,

8) błędną ocenę zeznań świadka L. K.,

9) błędne ustalenia dotyczące okresu świadczenia usług przez powódkę na rzecz strony pozwanej,

10) błędną ocenę zeznań świadków- pracowników strony pozwanej i nie wzięcie pod uwagę czasu składania zeznań, a mianowicie okresu, gdy pracowali u strony pozwanej w czasie gdy dyrektorem był J. M..

Powódka wskazywała także na swoje zasługi w pracy dla strony pozwanej, na fakt wzbogacenia się strony pozwanej kosztem powódki oraz na utratę zdrowia wskutek zachowania dyrektora strony pozwanej.

Strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy zasadniczo przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego z wyjątkami opisanymi poniżej.

W szczególności brak było podstaw do ustalenia: „Uгода miała kompleksowo uregulować sprawę kwot żądanych przez powódkę od (...) i zakończyć współpracę oraz wszelkie rozliczenia między stronami. Powódka przeczytała ugodę i zgodziła się, że uгода załatwia sprawę jej roszczeń kompleksowo.”. W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowe ustalenia powinny być następujące:

„Uгода miała kompleksowo uregulować sprawę kwot żądanych przez powódkę od (...) i zakończyć współpracę oraz wszelkie rozliczenia między stronami w ocenie ówczesnego dyrektora (...). Powódka przeczytała ugodę i ją podpisała. Przy zawieraniu ugody powódka podnosiła kwestie zapłaty za sierpień 2013 roku jednakże Dyrektor oświadczył, że za ten okres nie zapłaci albowiem nie zawierał z nią umowy, a jednocześnie w tym okresie był już dyrektorem i pamięta dobrze całą sytuację dotyczącą zawierania umów. Rozstali się w niedobrej atmosferze.”

Dowód: zeznania świadka J. M. (1), k. 134-136

częściowo zeznania powódki B. R. (protokół rozprawy z dnia 11 lutego 2016 roku, minuta 00:56:46 do 01:02:19).

Doprecyzować należało także ustalenie na stronie 7 uzasadnienia o treści:

„Powódka została poinformowana, że dyrektor nie będzie przedłużał ani zawierał nowych umów.

Dowód: - zeznania świadka L. K., k. 85 – 86,

- zeznania świadka J. M. (1), k. 134 – 136

Powódka przychodziła do pracy, pomimo że dyrektor poinformował ją, iż nie ma dla niej pracy. W sierpniu 2013 roku powódka była kilka razy w muzeum.

Dowód: - zeznania świadka A. J., k. 79 – 80,

- zeznania świadka J. S., k. 96,

- zeznania świadka S. S., k. 96 verte – 97

Strona pozwana nie zawarła z powódką umowy o świadczenie usług w sierpniu 2013 roku.

Dowód: - zeznania świadka A. J., k. 79 – 80,

- zeznania świadka L. K., k. 85 – 86,

- zeznania świadka A. R., k. 107 – 108

- zeznania świadka J. M. (1), k. 134 – 136.

- zaświadczenie o zatrudnieniu w ramach umowy zlecenia z dnia 13 lipca 2015 roku, k. 131.”.

W tym zakresie Sąd Okręgowy ustalił:

„ Powódka została poinformowana, w sierpniu 2013 roku, że dyrektor nie będzie przedłużał ani zawierał nowych umów.

Dowód: - zeznania świadka L. K., k. 85 – 86,

- zeznania świadka J. M. (1), k. 134 – 136

Powódka wiedziała o nowej sytuacji w muzeum i starała się umówić w sierpniu 2013 roku na spotkanie z nowym dyrektorem. Przyniosła na spotkanie podanie o pracę i cv. Dyrektor powiedział powódce, że jest na etapie zapoznawania się z sytuacją w muzeum i że nie zawrze z nią umowy na sierpień.

Dowód: zeznania świadka J. M. (1), k. 134-136,

zeznania powódki B. R. (protokół rozprawy z dnia 11 lutego 2016 roku, minuta 00:36:27 do 00:41:51).

Powódka przychodziła do siedziby strony pozwanej w sierpniu 2013 roku, pomimo że dyrektor poinformował ją, iż nie ma dla niej pracy. W sierpniu 2013 roku powódka była kilka razy w muzeum.

Dowód: - zeznania świadka A. J., k. 79 – 80,

- zeznania świadka J. S., k. 96,

- zeznania świadka S. S., k. 96 verte – 97

Strona pozwana nie zawarła z powódką umowy o świadczenie usług w sierpniu 2013 roku.

Dowód: - zeznania świadka A. J., k. 79 – 80,

- zeznania świadka A. R., k. 107 – 108

- zeznania świadka J. M. (1), k. 134 – 136.

- zaświadczenie o zatrudnieniu w ramach umowy zlecenia z dnia 13 lipca 2015 roku, k. 131.”.

Sąd dokonał nowych ustaleń faktycznych zasadniczo na podstawie dowodów prawidłowo ocenionych przez Sąd I instancji. W szczególności nie był trafny zarzut błędnej oceny zeznań świadka J. M. (1). W tym zakresie Sąd II instancji odsłuchiwał protokół jego przesłuchania i nie dopatrywał się żadnych istotnych rozbieżności pomiędzy treścią zapisanych zeznań w protokole skróconym a treścią nagrania. Wszelkie zapisy w protokole skróconym odzwierciedlają treść składanych zapisów, często wręcz w dosłownym brzmieniu. Jednocześnie brak jakichś konkretnych zwrotów i stwierdzeń w protokole skróconym w żaden sposób nie wpływa na możliwość dokonania na podstawie zeznań tego świadka ustaleń poczynionych ostatecznie przez Sąd II instancji w nin. sprawie. Odnosnie kwestionowania zeznań pomiędzy 46 minutą a 49 to jednoznacznie wykazują one, że powódka chciała otrzymać wynagrodzenie za sierpień 2013 roku przy zawieraniu ugody z 2014 roku ale świadek odmówił powyższego ze względu na swoje stanowiska, że w

sierpniu odmówił zawarcia umowy z powódką, a jednocześnie przeszkadzała mu praca powódki w styczniu 2014 roku wykonywana w bibliotece. Racjonalne z punktu widzenia doświadczenia życiowego i wskazywanych przez świadka okoliczności dotyczących nacisku na świadka przez osoby z władz (...) oraz samą postawę powódki, która nie chciała przyjąć do wiadomości faktu zakończenia współpracy było postępowania świadka jako dyrektora strony pozwanej w postaci zawarcia ugody. Jednakże Sąd Rejonowy nadał inne znaczenie zeznaniom tego świadka, którego słowa w żaden sposób nie świadczą, że strony tj. powódka i świadek jako dyrektor strony pozwanej doszli do porozumienia w sprawie wynagrodzenia za sierpień 2013 roku. Z zeznań tego świadka należy raczej ustalić, że nie doszło w tym zakresie do wspólnych uzgodnień, a mianowicie każda ze stron pozostała przy swoim stanowisku, a mianowicie świadek M., że powódce nie należy się wynagrodzenia za sierpień bo wyraźnie odmówił zawarcia umowy z powódką na ten miesiąc i powódka, która podpisała ugodę, bo jak sama stwierdziła : „Ja podpisałam te ugody, ponieważ muszę jeść, zwracałam uwagę, że jeszcze jest niezapłacony sierpień. (...) Reakcja była taka, żebym zabrała swoje rzeczy i opuściła muzeum (protokół z dnia 11 lutego 2016, 00:57 do 00:59)”. W tych okolicznościach, mając na uwadze treść ugody i formułowanie jej przez profesjonalnego pełnomocnika, nie sposób zasadnie przyjąć, że strony w tej ugodzie objęły kwestie dotyczące spornego wynagrodzenia za sierpień 2013 roku. Tym bardziej, że ugoda przygotowana przez profesjonalistę nie zawierała wyraźnego zrzeczenia się przez powódkę wynagrodzenia za sierpień, chociaż zgodnie z zeznaniami zarówno świadka M. jak i powódki ta kwestia przy jej zawarciu była podnoszona. Brak jest zatem podstaw do odmowy wiarygodności zeznań świadka J. M. (1), są one jasne, konkretne. Nie zawierają żadnych sprzeczności. Brak podstaw do takiej oceny zeznań powódki, które są wiarygodne tylko w części, na podstawie której Sąd poczynił ustalenia, natomiast wobec faktu, że powódka unikała odpowiedzi wprost, korzystała z notatek i wypowiedzi pełnomocnika w kwestii dokładnych okoliczności i przebiegu rozmowy z sierpnia 2013 roku Sąd w tym zakresie nie mógł jej dać wiary, że świadczyła usługi zgodnie z wolą strony pozwanej. Sam powódka w sposób wymijający wskazuje dlaczego przychodziła do siedziby strony pozwanej i dokonywała czynności, gdy już od paru miesięcy nie miała zawartej umowy, nie ustalała – mimo że miała taką świadomość, iż powinna - o czym świadczą wskazywane przez nią same starania o rozmowę z dyrektorem – czy jej praca jest akceptowana, a wreszcie wbrew woli strony pozwanej wykonywała czynności w siedzibie pozwanej. Trudno zatem ustalić tylko i w całości na podstawie zeznań powódki przebieg rozmowy w dniu 12 sierpnia 2013 roku, a zatem należało dokonać takich ustaleń jak wyżej.

Przy przyjęciu ustaleń odnośnie „kompleksowości” ugody ja to wyżej podano nie ma żadnego znaczenia prawnego ocena zeznań świadka L. K. w zakwestionowanej przez apelację ich części.

Odnośnie błędnej oceny zeznań świadków pracowników strony pozwanej to sam fakt, że w trakcie składania zeznań byli pracownikami strony pozwanej nie może świadczyć o tym, że składając zeznania kłamali. Natomiast skarżący nie podaje innych przyczyn, dla których te zeznania miałyby zostać ocenione jako niewiarygodne.

Odnośnie treści pisma P. M. z dnia 27 sierpnia 2013 r. to jest to dokument prywatny, który jedynie może dowodzić, że ta osoba złożyła takiej treści oświadczenie (art. 245 k.p.c.). Jednakże nie może być dowodem, iż fakty podawane w piśmie zaistniały, a tym samym nie może być podstawą do ustalenia tych faktów w nin. postępowaniu.

Odnośnie ustalenia, że powódka blokowała bibliotekę to Sąd I instancji takiego ustalenia nie poczynił w uzasadnieniu swego wyroku.

Nie poczynienie ustaleń na podstawie decyzji (...)z dnia (...) ma irrelevantne znaczenie dla nin. sprawy a okoliczności te były bezsporne pomiędzy stronami. Na marginesie należy jedynie wskazać, że obie decyzje, na które powołuje się powódka, zarówno ta na karcie 69 jaki na k. 5 noszą daty 25 lutego a nie 24 lutego jak wskazano w apelacji.

Sąd prawidłowo ocenił składane przez powódkę sprawozdania albowiem są to jedynie dokumenty prywatne na fakt, że powódka takie pismo sporządziła i podpisała (art. 245 k.p.c.).

Sąd I instancji nie poczynił ustaleń jakoby strona pozwana wykazała, że za okres objęty ugodą uiszczyła wszystkie składki, a zatem zarzut ten nie jest zasadny.

Dokonując oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego wskazać należy, że brak jest podstawy do zasądzenia wynagrodzenia za świadczenie przez powódkę usług dla strony pozwanej na podstawie umowy albowiem w tym zakresie strony nie zawarły umowy. Wbrew twierdzeniom apelującego nie będzie miała zastosowanie art. 749 k.p.c., o treści: jeżeli zlecenie wygasło, uważa się je mimo to za istniejące na korzyść przyjmującego zlecenie aż do chwili, kiedy dowiedział się o wygaśnięciu zlecenia albowiem jak sama powódka zeznała o tym, że nie ma zawartej umowy na sierpień 2013 roku wiedziała już 1 sierpnia. Dodatkowo ten fakt potwierdzają jej starania o rozmowę z nowym dyrektorem. Art. 746 k.c. nie dotyczy sytuacji powódki, która miała umowy terminowe a nie bezterminowe.

Brak jest podstaw do zasądzenia kwoty z tytułu nienależnego świadczenia albowiem zgodnie z art. 411 k.c. nie można żądać zwrotu świadczenia jeżeli spełniający świadczenie wiedział, że nie był do świadczenia zobowiązany. Jak już wyżej wskazano powódka wiedziała, że od miesięcy nie ma zawartej umowy, a więc nie jest obowiązana świadczyć w ramach umowy.

Sąd z urzędu rozważał także czy w ustalonym stanie faktycznym nie było podstaw do przyjęcia, że nawiązał się pomiędzy stronami stosunek pracy. Jednakże Sąd nie znalazł takich okoliczności faktycznych, aby pomimo woli stron zawarcia umowy cywilnoprawnej w ramach tego stosunku dało się wykazać przewagę cech typowych dla stosunku pracy.

Odnośnie roszczenia o zadośćuczynienie to wskazać należy, że powódka nie wykazała bezprawności zachowania strony pozwanej albowiem nie istniała żadna podstawa zobowiązująca stronę pozwaną do zawierania umów z powódką, a zatem postępowanie pozwanej nie może być ani sprzeczne z prawem ani z umową. Zgodnie z art. 445 k.c. i 446§4 k.c. zadośćuczynienie może być przyznane za tylko za uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia i śmierć osoby najbliższej, nie zaś za brak możliwości otrzymania stosownych świadczeń emerytalnych czy innych z ubezpieczenia.

Natomiast powódka nie żądała w nin. sprawie odszkodowania za nieuiszczenie składek za okres objęty ugodą, a zatem Sąd tego roszczenia nie mógł rozpoznać (art.321 k.p.c.)

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., a na koszty te złożyły się koszty zastępstwa prawnego strony pozwanej w postępowaniu przed Sądem II instancji ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. § 2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie jako 50 % stawki minimalnej.